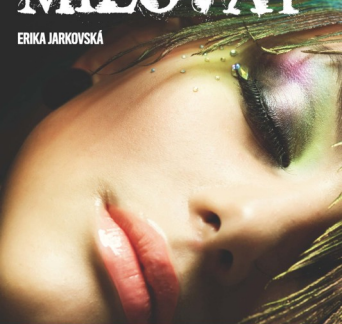


# MŔTVI *neumožu* MILOVAŤ

BESTSELER

vydavateľstvo

ERIKA JARKOVSKÁ



SKUTOČNÝ PRÍBEH, KTORÝ SA NIKDY NESTAL

# MŔTVI *nemôžu* MILOVATĚ

Erika Jarkovská

Mŕtvi nemôžu milovať

Copyright © by Erika Jarkovská

Cover design © by Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

MŘTVI NEMŮŽU MILOVĀT

---

**BESTSELER**

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-969968-4-1

*Tragédiou života nie je smrť,  
ale že dovolíme, aby umrelo to najvzácnejšie,  
čo je v nás, hoci sme ešte nažive.*

Norman Cousins

Venujem manželovi

### *Teraz...*

Šťastné obdobie, kedy človek verí, že nič zlé sa mu nemôže stať, skončí, keď pochopí, že sa mu môže stať všetko.

Ale na to som prišla až neskôr, nie v ten májový večer, keď som sedela za volantom svojej Yarisky a viezla sa za bývalým... nuž áno, milencom. Pri spomienke na Lepa – v skutočnosti sa volal Drahoš Lepieš – si zakaždým uvedomím, ako k nemu nepristal tento status. Asi rovnako ako on nepristal ku mne. Cítim pri tom vnútornú hanbu, lebo vonkajšiu si nemôžem dovoliť. Teraz už viem naisto, že pohár so všetkými udalosťami môjho života, veriac v ich banálnosť, sa plnil už dávno. Pomaly, nepretržite, lenže aj tá najväčšia nádoba má svoj okraj. Ľudia často bývajú nevšímaví, ľahostajní, prehliadajú chmáry na oblohe, ktoré môžu byť predzvesťou blížiacej sa búrky. Podceňujú situácie, mávnu rukou nad varovnými signálmi, ktoré by ich zachránili pred vlastnou pohromou. Ak by to nerobili, ich budúcnosť by mala neraz inú podobu, alebo by sa vôbec nestala. Niektorí ale potrebujú, aby sa dočkali takej budúcnosti, akú si zaslúžia.

Hovorí sa, že keď je somárom dobre, idú sa klzať.

O tom niečo viem. Volám sa Heda Záborská. S mojím mužom Cyrom sme sa jedného dňa rovnako ako tie somáre ocitli na klzisku...

## 1. kapitola

# UTEČ, ALEBO SA SKRY!

*... pred rokom*

Spomedzi všetkých držiteľov vodičských preukazov prítomných na oslave otcovej osemdesiatky som jediná prezieravo nepila alkohol. Preto keď otca rozbolel žalúdok, neostávalo mi iné, iba sadnúť za volant a zájsť do hypermarketu v najbližšom meste, lebo otec doma nikdy nič poriadne nemal. Vždy sa liečil štamperlíkom pálenky. Ale obávala som sa, že budem musieť celú noc dozerat' na stonajúceho otca, ktorý napriek veku – a či práve preto? – nevedel odhadnúť svoje pijanské možnosti.

Motor mojej Yarisky priadol ako sýta mačka. Až po niekoľkých prejdených kilometroch mi napadlo, že keď už budem v meste, zájdem aj za Lepom. Stále som chcela naspäť päťtisíc eur, ktoré som mu požičala z rodinného sporiaceho účtu. Pomyslenie na Lepa ma rozčuľovalo. Najmä však to, že som dobrovoľne prehliadla jeho povýšenosť a všeličo iné vtedy, keď bolo treba myslieť rozumom a nie... hm, chlap by povedal vtákom, ale čím myslia ženy, keď im prepne? Zrejme im úplne vyschne mozog a rozdrobí sa na strúhanku. A potom chvíľu trvá, dokiaľ tá sypká zmes nenasiakne novou krvou a opäť sa

nepremení na mozog schopný uvažovania. Áno, hnevalo ma, že aj ja som mala chvíľu v hlave strúhanku!

Lepo si požičiaval peniaze od všetkých naiviek a potom hral mŕtveho chrobáka. Naivky mu dôverovali, súcítili s ním, prejavovali mu empatiu v maximálnej miere, ľutovali ho a netušili, že sa stávajú obeťami. Netrápilo ma, či mu ostatné dlžoby prepáčili. Ja som mala v úmysle neprepáčiť mu už nič.

Keď som v lekární nakúpila potrebné lieky, odviezla som sa k štvrti, v ktorej býval Lepo. Auto som odstavila v bočnej uličke. Spätne si uvedomujem, že všetko, čo sa od tej chvíle stalo, šlo akosi mimo môjho rozumu, pretože mnohé ďalšie kroky si nedokážem vysvetliť. Akoby ma viedol bábkar, ovládajúci moje myšlienky neviditeľnými povrázkami.

Ulica bola tichá. Na mesto padal súmrak. Pod stromami, kde som parkovala, sa zdal byť ešte o niečo hustejší. Leto nedočkavo čakalo na koniec jari. Vôňa orgovánu sa mi cez spustené okno tlačila k nosu a nútila ma nabrat' si z nej za plné pľúca. Ale aj napriek tomu zmyslovému dráždeniu som krčovitvo zvierala volant a chvíľu uvažovala, či predsa len neurobím lepšie, ak sa otočím a nikdy viac sa tu už neukážem. Ale zvíťazila túžba dostať naspäť, čo je moje.

Rozhliadla som sa. Medzi parkujúcimi autami po oboch stranách ulice ma upútalo jedno veľké čierne. Asi preto, že vyzeralo ako pohrebné, hoci to bol naisto nejaký moderný džíp. Ale v značkách áut sa nevyznám. Všetky čo len o niečo väčšie od mojej Yarisky mi pripadajú ako pohrebné.

Zavrela som okno, vystúpila z auta, zamkla a prešla k zadnému vchodu šesťposchodovej bytovky. Pred

dverami so sklenenou výplňou, postriekanou červeným sprejom, mi odrazu zmäkli kolená. Nanovo ma pochytila chuť zutekať. Ale čo horšie sa mi už môže stať, než ako sa mi stalo pred štyrmi mesiacmi, kedy som Lepovi nabrzgala do chumajov, niktošov a darebákov, ba aj o čosi šťavnatejšie, a tresla dverami na jeho predajni? Nie som konfliktný typ, ale niektoré situácie si vyžadujú striktné riešenia. Čo už, nanajvýš sa opäť dozviem niečo o vlastnej hlúposti a zaslepenosti, ale to mi nebolo treba pripomínať...

Ak s Lepom nepohnem, dumala som, natriem ho na daňovom úrade alebo v sociálnej poisťovni. V obchode s elektronikou zamestnával dve čierne duše. Potom mi však napadlo, že jednou z nich bola Ivica, naša spoločná známa, a to by znamenalo uškodiť aj jej. Potrebovala peniaze ako soľ. Splácala úvery bankám, ktoré si požičala kvôli Lepovi, aby mu mohla požičať peniaze. Skvelá logika! A potom drela ako kôň v zamestnaní aj v kšeftoch navyše, aby mala na splátky a na živobytie. Lepo jej veľkoryso ponúkol brigádu vo svojom obchode. Ešte skvelejšia logika!

„Dvere na zadnom vchode nebývajú zamknuté, vždy tam nejaký čurák pokazí zámku, už sa nikomu nechce skladať na novú,“ vybavili sa mi Lepove slová. Ani teraz neboli zamknuté.

Zatlačila som do nich, prešla k výťahu a stlačila gombík. Zatiaľ čo privolaný výťah hrmotal nadol, môj rozum spriadal varianty toho, čo povedať Lepovi. Naval' prachy, lebo ťa nechám zmlátiť? Nevedela som o nikom, kto by sa na niečo také podujal iba z priateľstva. Ani o práci „vymáhačov pohľadávok“ som toho veľa nevedela.



Úspešnosť, že to s Lepom vybavím aj bez cudzieho zásahu, bola asi päťpercentná. Napriek takejto vízii som nastúpila do výťahu a stlačila gombík príslušného poschodia.

Výťah sa pohol.

Ktosi bežal dolu schodmi.

Tieň muža sa mihol popred sklenené výťahové dvere, keď sa s ním dostal na rovnakú úroveň. Že šlo o muža, mi bolo jasné od začiatku. Žena by nebrala schody po dvoch, ba podľa hrmotu zábradlia, o ktoré sa pridržieval, azda aj po troch. Počkala by na výťah.

Vystúpila som na piatom poschodí.

„Nevieš si zapamätať, že bývam na štvrtom?“ sfúkol ma zakaždým Lepo. Nikdy som sa nepriznala, že som sa zo zbabelosti schválne vyviezla o poschodie vyššie alebo nižšie, dúfajúc, že sa tak vyhnem očiam prípadných susedov. Predstavovala som si, ako pri každom podozrivom zvuku nazerajú na chodbu cez kukátko na dverách. Nešla som sa zbaviť presvedčenia, že dobre vedia, že tu nemám čo robiť. Bolo to hlúpe, viem. Lepo bol tri roky rozvedený, mohol prijímať akékoľvek dámske návštevy, ibaže moje svedomie úradovalo, ako chcelo. Nahovorilo myslí, že mám na čele vypálené znamenie vydatej ženy.

Ako som schádzala po schodoch, cez drôtenú výplň výťahovej šachty som uvidela, že dvere na Lepovom byte sú pootvorené. Stále neopravil zámku? Dvere, pokiaľ sa nezamkli zvnútra, sa samé od seba otvárali, neraz k tomu stačil prievan. Jazyk na zámke bol ošúchaný, stačilo ju vymeniť, ale Lepo nerád investoval peniaze do opráv bytu. Všetko bolo dobré tak, ako bolo.

Opäť som na okamih zaváhala pred poodchýlenými dverami. Ale mojich päťtisíc eur bolo dostatočným

dôvodom k odvahe, ale aj k prípadnému strápňovaniu sa! Potisla som dvere špičkou topánky, a keď som vošla, zavrela som ich za sebou chrptom. Zámka napodiv cvakla.

V predsieni s rozhádzanými topánkami, vstavanou skriňou a veľkým zrkadlom bolo šero. Ihneď som si predstavila, ako Lepo pred zrkadlom občas pózoval, vypínal hrud' a s'ahoval brucho. Ale nie preto, aby sa kochal pohľadom na svoju postavu ako celok.

Rád sa vystatoval svojím vtákom. Jeho veľkosť (aj v pokojnom stave) ho tešila a bola priamo úmerná veľkosti jeho ega. Občas mi navrhol, aby som sa postavila vedľa neho, ale moje sebavedomie si nikdy príliš netykalo s takýmto druhom samol'úbosti a aj môj zmysel pre humor sa v takej chvíli odo mňa odvracal.

„Máš pravdu, iba by si pokazila dokonalý obraz,“ odfrkol Lepo a zaškeril sa svojím nechutne povýšeneckým úsmevom.

Teraz sa na mňa zo zrkadla dívala stále dostatočne prít'azlivá žena, aj keď zrkadlo si pamätalo jej o niečo mladšiu podobu. V hnedých očiach mala trochu vyľakaný výraz, akoby sa práve zobudila a divila sa, kde sa to ocitla. Po pravej strane sa nachádzali dvere do izby, ktorá pred rozvodom patrila Lepovmu synovi. Naľavo boli dvere do kúpeľne a do kuchyne, priamo oproti mne dokorán roztvorené dvere so sklenenou výplňou vedúce do obývačky. Napla som uši a naklonila hlavu, či nezačujem odniekiaľ prichádzať ženský hlas, smiech alebo iné zvuky, napovedajúce, že by bolo slušné opustiť cudzí byt. Ale okrem spevu Ozzyho Osbournu nebolo počuť nič iné.

S trémou som vošla do obývačky. Na jej vzhľade sa veľa nezmenilo. Stále v nej nebolo jedinej živej rastliny.

Lepo zastával názor, že život jeho bytu vdychuje on a nijaký posratý kvet to neurobí. Bolo zjavné, že názor v tomto smere nezmenil.

Mohutná sivá pohovka bola otočená šikmo k stene a zbytočne zaberala priestor. Za ňou v blízkosti okna stál stôl s počítačom, lampou a fasciklami. Spolu s koženým kreslom a policou s cédečkami a knihami tvoril pracovný kút. Na stene po ľavej strane odo mňa stále viseli reprodukcie Muchových obrazov – podobizne žien zo začiatku dvadsiateho storočia, predstavujúce štyri ročné obdobia. Lepo k nim mal zvláštne nostalgický vzťah; vraj zdobili jedáleň jeho babičky a nemal srdce ich vyhodit', aj keď sa do tohto interiéru nehodili.

Oproti pohovke s konferenčným stolíkom stála skrinka a na nej zapnutý televízor. Ozzy na MTV práve dospieval Mama, I'm coming home. Ale aj keby spieval Mama, go home, nebolo by to v nasledujúcich chvíľach už nič platné.

Obývačka s kuchyňou tvorili spojený priestor, oddelený priečkou s posuvnými dverami. Tie boli odsunuté. Svetlo z kuchynskej linky osvetľovalo kúsok pracovného stola v obývačke. Podišla som bližšie. Na drevenej podlahe som si všimla akési šmuhy, Lepovi sa asi podarilo niečo rozliať a bol lenivý to upratať. Tak som ich z opatrnosti obišla, aby sa mi niečo nenalepilo na podrážky. Ako slušne vychovaný človek som si odkašľala, aby sa Lepo či iná osoba v kuchyni nevyľakala, keď sa z ničoho nič zjavím ako duch.

Kuchyňa však bola prázdna.

Na stole pod oknom s čiastočne otvoreným krídlom stál tanier s nedojedeným jedlom, otvorená fľaša vína a prevrhnutý pohár. Na žltom, trochu zhúžvanom obruse, sa okolo neho vytvorila červená machuľa. Vidlička

s nožom ležali na dlážke kúsok od stola, aj ten stál akosi nakrivo. Akoby ho ktosi zámerne odsunul od okna, ale iba jedným rohom. Zadivila som sa tomu, nadvihla obočie, obrátila sa – a vtedy som uvidela Lepa.

Sedel pod oknom v obývačke, oblečený v džínsoch a tričku s krátkym rukávom. Vyzeral ako niekto, komu prišlo nevoľno a chvíľková slabosť ho sklátila na podlahu. Opieral sa chrbtom o radiátor, jednu bosú nohu mal vystretú pred sebou, druhú pokrčenú pod ňou, ruky spustené vedľa tela. Hlavu mal odvrátenú a zaklonenú k stene medzi radiátorom a parapetnou doskou okna, viečka privreté.

„Lepo?“ hlesla som opatrne.

„Lepo!“ vyriekla som hlasnejšie, ale v tom okamihu som už začínala tušiť, že niečo nie je v poriadku. Sklonila som sa k nemu a lepšie sa mu prizrela. Vtedy mi došlo, prečo tam sedí. Po ľavej strane hlavy s nakrátko ostrihanými vlasmi mu stekala krv. Aj po čele, po sluchách a po krku. Našla si cestičku popri obočí a vpíjala sa do trička s roztrhnutým okrajom pri krku nie dosť modrého na to, aby aj pri zlom osvetlení nebolo možné rozoznať, že tej krvi je akosi priveľa.

Ježišikriste! Pohľad sa mi zabodol do tmavej machule na tričku. Hľadela som na ňu ako zhypnotizovaná. Krv ma odjakživa desila, zvyčajne som pri pohľade na ňu omdlievala, ale tentoraz sa nevoľnosť vydesila asi rovnako ako ja. Moja krv sa stiahla zo všetkých žíl, cievok a vlásočnic až niekam do útrob tela, akoby ma bol v tej chvíli ktosi vysal.

„Ježišikriste!“ vydýchla som. Pomaly mi rozum, obalený chvíľkovým zdesením, ožíval, a bol schopný akého–takého uvažovania. Zatočila sa mu hlava a spadol?

Skadiaľ? Nebol tu rebrík ani stolička, na ktorej by predtým stál. Padol zo stola? Ale prečo by naň liezol? Alebo zakopol a tresol si hlavu o roh stola? Či azda zamdlel iba tak? Lenže odkväcol by presne do takejto polohy, chrbtom k radiátoru? To bolo dosť nepravdepodobné.

Nie, niekto ho ovalil a uložil sem ako bábku, napadlo mi. Áno, naisto ho niekto tresol po hlave. Sama som to neraz zatúžila urobiť. Umlčať ten hnusný sarkazmus, tú výraznú črtu jeho povahy, ktorá ma neraz privádzala k zúrivosti, ale nikdy som k tomu nenabrala odvalu.

A teraz to niekto urobil. Namiesto mňa a mnohých ďalších, ktorých vytáčal Lepov ksicht s arogantným úsmevom, s ktorým sa azda už narodil.

Ktovie odkedy tu takto sedí? Bolo treba hneď niečo urobiť, zavolať záchranku či políciu... Ibaže moja kabelka zostala v aute, v nej všetky veci, aj mobil. V dlani som zvierala akurát kľúče od Yarisky. Musím sa vrátiť k autu, konečne som sa odhodlala urobiť niečo rozumné.

Než som stačila domyslieť záchranu bývalého milenca – ak vôbec bolo možné ešte ho zachrániť – na vchodových dverách zašramotila zámka. Srdce mi okamžite vyletelo do krku a pritislo sa o mandle. Nech prichádzal ktokoľvek, ako mu, preboha, vysvetlím, čo robím v tomto byte stojac nad nehybným telom majiteľa? Dá sa to vôbec vysvetliť? A čo ak sa vracal vrah?

Prekristapána, ovalí aj mňa a budem tu tiež ležať! Ale pardon, mňa si nevšímajte, ja sem nepatrím, celé je to omyl, šla som iba kúpiť otcovi lieky!

Zazdalo sa mi, že Lepo zastonal a zachrčal, ba možno sa aj pohol, ale v tej krátkej chvíli, plnej narastajúcej paniky, mi napadlo iba jedno: uteč, alebo sa niekam skry!

## 2. kapitola

### NIKDY NIKOMU

Je prekvapujúce, čo všetko si človek dokáže uvedomiť v zlomku sekundy, koľko myšlienok, úvah, možností preberie a prehodnotí, ak je donútený. Uteč, alebo sa skry! radil mi rozum, ako keď sme v detstve vyparátili s kamarátmi dajakú nezbednosť. Horšie ale bolo realizovať túto spásonosnú myšlienku.

Ako utiecť z bytu na štvrtom poschodí, keď jediná bežná cesta dverami už neprichádzala do úvahy? Pohľad mi zabľúdil k oknám – nie, nebola som Tarzan, ani Chuck Norris, iba obyčajná štyridsaťpäťročná žena bez výraznejšej kondície. Predstava seba samej, lezúcej z okna po hromozvode, bola viac komická než dobrodružná.

Ibaže ani druhá možnosť nebola ktoviečo. Koľko úkrytov sa už len mohlo nachádzať v dvojizbovom byte? A akých? Navyše jedna izba vôbec neprichádzala do úvahy – vchádzalo sa do nej z predsieni a so zámkou vchodových dverí práve ktosi lomcoval.

Zaliezť pod stôl v obývačke alebo v kuchyni? Úplne zlá voľba.

Kolieska v mojom mozgu pracovali na plné obrátky.

A vtedy som si spomenula na jednu z tých informácií, o ktorých si myslíme, že sú zbytočné. Rozum ich spracu-

je a uloží do príslušných priečinkov k použiteľnosti alebo nepoužiteľnosti. Prebehla som k malej komore za kuchyňou s pár policami k uskladneniu čohokoľvek. Vnútri, v rohu, kde stolárovi došiel materiál, sa nachádzal voľný priestor zamaskovaný doskou. Zvykol tam stávať kamešinový súdok na kapustu, ktorý sa v rodine Lepiešovcov azda nikdy ani nepoužil. Bol to obľúbený úkryt ich syna, keď sa hrával na schovávačku. Lepo mi ho raz ukázal, už ani neviem kvôli čomu.

Mám dobrú pamäť, zvyčajne si pamätám aj to, na čo by som najradšej zabudla. Lenže na to, ako som sa ocitla v skrýši desaťročného chlapca, si skutočne nespomínam.

Keď buchli vchodové dvere, mala som už nos pritisnutý o bukasovú dosku, ktorú som v poslednej chvíli s námahou zasunula medzi mňa a súdok na kapustu. Cez vetracie okienko dopadalo dovnútra iba malé množstvo svetla, bolo ťažké sa tam orientovať. Pri snahe ukryť sa som mohla do hocičoho naraziť alebo niečo prevrhnuť a narobiť neželaný hluk. Našťastie nič také sa nestalo.

Funiac do dosky mi vzápätí absurdnosť celej situácie bola na smiech. Čo to tu, preboha, vystrájam?! Prečo sa skrývam, veď som nič neurobila? Čo ak ma tu ktosi objaví? Ibaže kto, keď majiteľ bytu leží pod radiátorom? Možno iná osoba, majúca kľúč od bytu – tá, ktorá práve prišla.

Lenže kto to je? Vrah? Ako mu vysvetlím, prečo sa ukrývam v komore Lepovho bytu? Ak ma tu objaví, raz – dva sa so mnou poráta a už mu nič nevysvetlím. Prečo sa vlastne vrátil? Niečo zabudol alebo prišiel odpratať mŕtvolu? To sotva. Bože, ako dlho tu budem musieť zostať? Celú noc?!

Uvedomila som si, že som v peknej riti, proste, situácia je vážna. Od toho momentu bolo mojím úporným prianím, aby mi nestrápli nohy, kolená vydržali váhu tela v tejto neobvyklej polohe, aby sa mi nekýchlo, nezakašľala som či inak sa neprezradila. Alebo aby mi po odhalenej ruke neliezol pavúk či nejaká iná háved', čo sa zvykne vyskytovať v kútoch komôr, keďže som poznala Lepov prístup k upratovaniu. Pavúk by pre mňa znamenal azda väčšiu pohromu než osoba, ktorá ovalila Lepa. Z tej predstavy sa mi okamžite zježili chlpy na rukách a na tele naskočili zimomriavky.

Ale už čoskoro mi bolo jasné, že sa oplátilo počúvnuť hlas intuície a čušať v skrýši ako myš.

„A kúúúrva!“ bolo počuť chriplavý mužský hlas z obývačky. „O toho zmrda sa už niekto postaral!“

„Hm, to je čudné, bol zapletený ešte s niekým, o kom nevieme?“ spýtal sa iný mužský hlas o niečo miernejšie.

No do riti, tak oni sú dvaja!

„Sme asi neboli jediní, čo ho už mali v zuboch!“

„Nechaj tak, radšej sa ho nedotýkaj,“ radil opatrnejší.

„Ále, vyzerá, že ešte dýcha. Šak ja z neho vytrieskam, kde sú naše love. Vstávaj, ty chuj vyjebaný!“ začula som zakliať drsniaka.

Chvíľu bolo počuť akési tupé údery a stony a potom: „Čo robíš, jebe ti?“

„Zaslúžil si, dnes večer by ich aj tak schytil, už nás naťahoval dost.“

„Starému teraz budeme musieť zaplatiť z nášho, keď sme si tohto tu neustriehli.“

„To ma jebe zo všetkého najviac!“

„Pod', trochu sa tu poobzeráme,“ prikázal po chvíli



„miernejší“ a moje srdce začalo šprintovať. Počula som, ako ktosi chodí po byte, otvára dvierka, zásuvky, s niečím hrmoce, šuchoce s papiermi.

Keď sa otvorili dvere na komore a rozžalo sa svetlo, môj krvný obeh naisto prestal fungovať. Mala som pocit, že vari aj srdce sa na chvíľu zastavilo a tričko, už úplne prepotené, sa prilepilo o moju kožu ako neoprénový oblek. Skryša bola taká úbohá, že mi okamžite napadlo, že len slepý ma nemôže vidieť. Pomedzi drevené police a dosku, za ktorou som sa krčila, zreteľne presvitlo svetlo. Zatajila som dych a zmeravela ako pri hre na mŕtveho chrobáka. Kľúč od Yarisky ma tlačil vo vrecku džínsov a odrazu mi hrozne, ale hrozne bolo treba cikať. Nevydržím to, ja to nevydržím!

Nič z toho, čo hľadáš, tu nie je, odíď odtiaľto, prosím, prosím! kľučala som v duchu. Sila mojich myšlienok sa zdala byť účinná. Neznámy v komore pošramotil na policiach a potom zostalo ticho. Stále som ale nenabrala odvalu sa čo len hlasnejšie nadýchnuť, nieto pohnúť. Netušila som, či dotyčný odišiel, alebo len stojí a zrakom kontroluje priestor komory.

„Máš niečo?“ ozval sa hlas z obývačky a takmer som vykrikla od ľaku, keď mu „drsniak“ odpovedal sponad mojej hlavy: „Zatiaľ nie.“

„Myslíš, že Lepo mal v špajze trezor s peniazmi?“ približoval sa hlas „miernejšieho“. Chyťal ma infarktový stav.

„Bol to kokot, pri ňom bolo možné všeličo.“

„To je pravda, ale pochybujem, že si medzi kompótmami ukrýval prachy. Mrknime sa na druhú izbu a potom čím skôr odtiaľto vypadnime, niečo mi tu smrdí.“

„Čo akože?“

„Neviem, nejaké problémy.“

„Lepo bol problém,“ vybuchol „drsnik“, „ale už sa nebude, dement, vyškeriť! Aj by som sa poďakoval, keby som vedel komu.“

„Čurákov ako bol on, si musíme do budúcnosti držať viac od tela.“

„Alebo im vopred zmachliť ksicht, aby tí vyjebanci vedeli, že sa s nami nemajú zahrávať,“ uchechtol sa „drsnik“ a mne sa zahmlievalo pred očami. Naisto je o chvíľu po mne!

Tí dvaja znovu chodili po byte, otvárali dverka a hrmotali so zásuvkami, ale nakoniec zostalo ticho. Aj tak som mala obavu vystričť sa zo skrýše. Čo ak sa usadili na gauči, alebo boli ešte v detskej izbe a niečo si tam potichu prezerali?

Pre istotu som ďalej drepela v skrýši a nohy som si už vôbec necítila. V ústach som mala zvláštnu kovovú pachuť krvi – od nervozity som si dohrýzla spodnú peru. Netušila som, koľko času mohlo ubehnúť, kým som nabrala odvalu pohnúť rukami, opatrne odsunúť dosku a vytiahnuť sa spod regálu.

Pripadala som si ako zombík, čo sa po stáročiach strávených v temnom hrobe škriabal na svetlo božie. Akurát srdce mi na zombíka až príliš búšilo. Chvíľu trvalo, kým moje odkrvené nohy prekonali mravčenie také intenzívne, až som vykrivovala tvár od bolesti, a dokázali urobiť zopár neistých krokov.

Čas strávený pod regálom bol tým najtiesnivejším v mojom živote. Až oveľa neskôr mi došlo, že som sa z Lepovho bytu už vôbec nemusela dostať. Keď stápnutosť

nôh poľavila, prešla som pár krokov a postála na rozhraní dvier do komory a kuchyne. S ušami napnutými ako vlčiak, čakajúci na povel, som chvíľu načúvala, či nezačujem nejaký zvuk, ale všade bolo ticho. Aj televízor mafiáni vypli.

Prešla som kuchyňou, osvetlenou iba svetlom lampy pod kuchynskou linkou, opatrne našľapujúc na špičky. Vďaka bohu za to, že ma čosi osvietilo a obula som si plátenné topánky s korkovou podrážkou. Skutočne nenarobili žiaden hluk.

Vonku sa medzitým zotmelo.

Na pracovnom stole v obývačke svietila lampa, ktorá predtým nebola zažatá. Načo ju zapli? Aby lepšie videli na Lepa? Šibla som pohľadom na dvere do obývačky. Ticho nasvedčovalo tomu, že som v byte sama, napriek tomu som celá paralyzovaná očakávala, že sa v nich zjaví nejaký chlap a uvažovala, že ak sa tak stane, prisahámbohu, vyskočím oknom.

Bolo to ako pri sledovaní hororu, keď sa strašidelná hudba stupňuje a každú sekundu očakávate, že sa stane niečo, čo vám vyrazí dych. Našťastie, nič také sa neudialo. Prinútila som sa znovu pozrieť na Lepa. Sedel akosi nakrivo. Pripomínal mi malé decko, ktoré učíte sedieť, a preto ho podopriete z oboch strán vankúšmi, ale ono sa aj tak zošuchne nabok, lebo sedieť je preňho ešte neprirodená poloha. Aj Lepo bol akýsi zošuchnutý nabok, tvár mal celú od krvi. Vtedy mi napadlo, že šmuhy na podlahe, ktoré som predtým obišla, boli Lepova krv a že niekto, kto ho ovalil, ho potom odtiahol k radiátoru. Uvedomila som si, že „drsníak“ a „miernejší“, boli z Lepovej smrti rovnako zaskočení ako ja a že ho od zlosti asi ešte viac dorazili.

Očakávala som, že sa dostaví nejaká reakcia, že zamdliem, alebo sa ešte viac roztrasiem, či povraciam, ako to robievali postavy vo filmoch, ale nič z toho sa nestalo. Práve naopak. Prvotná hrôza zo mňa opadla a moje nasledujúce činy sa podobali skôr správaniu páchatel'a, než vydeseného nevinného svedka.

Prestala som sa zaujímať o Lepa, lebo aj tak mu podľa môjho úsudku nebolo pomoci. Podvedomie mi vnucovalo myšlienku, aby som ratovala seba. Vyzliekla som si prepotené tričko a vrátila sa do komory. Ktovie prečo som ním poutierala dosku, súdok od kapusty aj kľučku na dverách, jednoducho všetko, na čo som si pamätala, že som siahla. Pretrela som aj kľučku na vchodových dverách a nakoniec ich za sebou zabuchla.

Odignorovala som výťah a naťahujúc si cestou tričko, zbehla som do suterénu, vyletela zadným vchodom a vrazila do nejakej dôchodkyne so psom. Dvere ju takmer zrazili z nôh. Malý chlpatý mop sa rozštekal ako besný. Tetuška sa, tuším, aj ohradila, ale jej protest mi bol ukradnutý. Iba som trielila k svojej Yariske.

Moje roztrasené prsty ledva odomkli dvere a chvíľu trvalo, pokým vsunuli kľúč do zapaľovania. Opäť som si pripadala ako vo filme, keď prenasledovanej žene v najrozhodujúcejšej chvíli vypadne z dlane kľúč. Alebo nevie naštartovať a dajaký maniak jej rozbije okno priamo pri hlave, aby ju schmatol za krk. Posledná možnosť sa mi nemala prečo stať, nikto tu o mne predsa nevedel, ale aj tak ma nanovo obľal pot.

S nohou zapretou do plynového pedála som uháňala mestom ako splašená. Po celý čas som prekračovala povolenú rýchlosť, dokonca som cez jednu križovatku